

Ülök a prэшház fedett teraszán

Jánosi János

Ülök a prэшház fedett teraszán és háttam a kemence falának támasztom. A kert végében folyik a Duna. A szűnni nem akaró hőség szinte patakká apasztotta, kavicsos szigetekként láthatóvá vált a meder. Aszályos az idő.

Képek vannak előttem, az emlékek képek formájában úsznak elém. A Madách tér boltíves háza, amely egy karácsonyi köszöntő lapon jelenik meg, az aszfalt árnyéksraffozásában angyalszárny rajzolódik ki: *Jánosi Jánosnak, az ábrázoló fenoménnek (épp megbuktam ábrázoló geometriából) boldog karácsonyt, a jövő évrébredést kíván: Makovecz Imre*

A délutáni melegben méhek zümmögése hallatszik, a levegő áll, a prэшház hűvösében fröccsöt iszom. A méhek valahogy mindig tudják, hogy hova kell szállniuk, megtalálják az utat.

Keskeny lépcső vezet az emeletre, ott is délután van, vagy 30 fiatal építész dolgozik, Advent van. Csendben nyílik Imre irodájának ajtaja, kiteszi a magnót és hirtelen csángó gyerekek kezdenek, fejhangon üvöltve énekelni: *Örvendzzünk, Betlehembe menjünk...* Mindenki kezében megáll a ceruza, Imre ül a magnónál, mi csak nézünk... Az ének közben angyalok szállnak be, a végére mindenki tudja, hogy mi van. Mesél karácsonyokról, régidőről, megtanuljuk az éneket sorról sorra, a rossz magnóból próbáljuk megfejteni a csángó szöveg akcen-

tusán keresztül a talán több ezer éves szöveg értelmét. Azóta minden évben van Karácsony a Makonában.

A bejárat macskaköves hűvösében, Imre az irodája ajtajából kérdezi: Na, hogy áll idén a karácsonyi betlehemes? – Hát..., talán..., idén már nem is kéne..., mintha már nem érdekelné annyira a társaságot..., tavaly már nem is volt mindenki..., – *Na olyan nincs, hogy itt ne legyen betlehemes játék, ha ketten leszünk ott, akkor is, remélem megértetted. Azt hiszem megértettem...*, talán fel is ébredtem...

A kert végében folyik a Duna, mindig másmilyen, hol más a színe, hol más-hogy verődik vissza rajta a fény, hol valamit hoz a hátán, és én csak ülök a prэшház fedett teraszán és nézem a vizet. Mégis mindig ugyanaz a víz, ha kisebb is, ha árad is, a Duna.

Most aszály van, elég nagy aszály, szomjúhozik minden és mindenki, a levegő áll, talán vihar előtti csend, a folyó nagyon kicsi, de régóta nézem már és tudom, hogy nem apad ki, jönnek, érzem, az őszi esők, melyek újra folyammá duzzasztják a vizet és hol viharosabban, hol nyugodtabban szétterülve folyik majd a maga útján.

Ülök a prэшház fedett teraszán, háttam a kemence oldalának támasztom és képek vannak előttem, konkrétan a kerttel és a Dunával és emlékképek, melyek tudom, a jövő emlékképei is.

